

Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net

20 жовтня 2011 року № 40 (411)

ТАМ НА ПІВНОЧІ НА ВОЛИНІ ЗРОДИЛАСЬ АРМІЯ УПА...

Конгрес Українських Націоналістів відзначив День УПА та Покрову Пресвятої Богородиці

14 жовтня, у столиці України Конгрес Українських Націоналістів, разом із іншими партіями та громадськими організаціями національно-патріотичного спрямування, відзначив Покрову Пресвятої Богородиці та День Української Повстанської Армії.

Урочисті заходи розпочались спільною молитвою за українських лицарів у храмі Святого Миколи Чудотворця на Аскольдовій могилі. Після служби Божої націоналісти вишикувались у колону і рушили ходою до пам'ятного каменя, поставленого на місці зруйнованого більшовиками Свято-Миколаївського військового собору, на площі Слави. Коли учасники ходи підійшли до пам'ятного знаку, то виявили, що його було сплюндровано: камінь обписали жовтою фарбою з перекручуванням патріотичних гасел.

Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь, коментуючи цей акт вандалізму, зазначив: "Плюндрування пам'ятного знаку на місці величного Свято-Миколаївського собору, побудованого гетьманом Іваном Мазепою, свідчить про те, що вороги України досі бояться духу Мазепи, Петлюри, Бандери. Сьогодні наша молодь, йдучи урочистою ходою, скандувала: "Бандера іде й порядок наведе!" І ми не зупинимось, а будемо брати владу у свої руки".

Біля пам'ятного каменю капелан української армії о. Дем'ян відслужив молебень. Після цього було символічно відкрито пам'ятник гетьману Іванові Мазепі, який, попри обіцянки влади, так і не було встановлено на столичній площі Слави.

Закінчення на 4-й стор.

ОФІЦІЙНО

ЗВЕРНЕННЯ

до Президента України Віктора Януковича

Пане Президенте!

Український народ відзначає сьогодні одне із найбільш шанованих традиційних українських християнських свят – День Покрови Пресвятої Богородиці. Цей день свято шанували українські козаки, саме цього дня було офіційно проголошено створення Української Повстанської Армії.

Ганебно, що давно визнані народом герої, які в різні часи боролись за волю України, досі належно не пошановані на офіційному рівні. Більш того, за Вашого президентства відбувається послідовне нищення національної пам'яті. Так, на догоду московським церковникам у Києві було перейменовано частину вулиці визначного українського державного діяча, гетьмана Івана Мазепи. Окрім цього, було позбавлено звання "Герой України" Головного командира УПА Романа Шухевича та Провідника ОУН (р) Степана Бандери, а зі сторінок шкільних підручників зникла інформація про визвольну боротьбу Української Повстанської Армії.

Ми вважаємо неприпустимою політику упослідження українських героїв та визначних історичних постатей, яка нині запанувала в нашій державі з вашої мовчазної згоди. Сьогодні ми звертаємось до вас із вимогою припинити перекручування історії України за старими імперськими зразками на догоду Москві. Ви, як Президент України, маєте повною мірою усвідомлювати відповідальність перед українською нацією та її майбутнім, яке напряму залежить від ставлення до власної історії та поваги до борців за волю Батьківщини.

Тому ми вимагаємо виконати низку першочергових заходів, пов'язаних із відновленням історичної справедливості:

– встановити у м. Києві пам'ятники гетьману Іванові Мазепі, Провіднику ОУН (р) Степанові Бандері, Головному отаманові військ УНР Симону Петлюрі;

– ухвалити рішення про відзначення свята Покрови Пресвятої Богородиці у якості державного Дня захисника Вітчизни замість 23 лютого.

Конгрес Українських Націоналістів,
Українська Народна Партія,
УНА-УНСО,
Всеукраїнське об'єднання "Свобода",
Організація Українських Націоналістів,
Молодіжний Націоналістичний Конгрес,
"Наша Україна",
Українська республіканська партія,
Українська партія,
Всеукраїнське Товариство "Просвіта" ім.Т.Шевченка

ПОВСТАНСЬКА СЛАВА

КРИЇВКА В УРОЧИЩІ ГУРБИ...

На Рівненщині, в урочищі Гурби, де у 1944 році відбувся один із найбільших боїв між військами НКВС та УПА, завершилося будівництво криївки. Ініціював створення підземного укриття в цьому історичному місці та профінансував його будівництво народний депутат від "Нашої України" Віктор Матчук. Як він сам розповів, будівництво криївки розпочали цьогоріч після вшанування загиблих під Гурбами, яке традиційно відбувається на третій день після Великодня – саме тоді, 67 років тому, був бій між УПА та НКВС. Тож відшукали креслення реальних криївок УПА тих часів і за ними збудували це укриття.

Розташована криївка під землею. Щоб потрапити всередину, треба відкрити замасковану дерном дерев'яну ляду. Внутрішній інтер'єр укриття дуже простий – збиті з дощок двоярусні ліжка, великий стіл та лавки.

Урочисте відкриття криївки заплановане на третій день Великодня 2012 року. А до того часу в укритті планують облаштувати музей. Тому Віктор Матчук закликає усіх небайдужих людей, які зберігають у себе речі тих часів або предмети, які належали воякам УПА, привозити їх у Гурби. "Біля кожного експоната буде табличка з іменем того, хто його віддав до криївки. Ми закликаємо людей активно долучитися до наповнення експозиції. Єдине прохання – щоб речі, які вони пожертвують, справді належали до тієї епохи та стосувалися УПА", – каже депутат. Поки що у криївці є декілька експонатів. Серед них – набої з битви у цьому місці, військова каска, український прапор тих часів, вишиті ікони, вишитий рушник жінки, яка відбувала заслання у Караганді. Крім того, у криївці представлений автопортрет священика, який застрелився у 1947 році, коли військові НКВС прийшли його арештовувати. У перспективі, за словами Віктора Матчука, у Гурбах має бути збудований краєзнавчий музей, куди планується передати всі експонати з криївки.

За матеріалами ЗМІ

ДО 69-РІЧЧЯ УТВОРЕННЯ УПА

УРОЧИСТОСТІ В СТАРОМУ УГРИНОВІ

Десь там далеко, на Волині,
Створилась армія УПА,
Щоби воскресла Україна
І завітала свобода!

Цьогоріч, 14 жовтня, минає 69 років з часу створення УПА. Впродовж 20 років у Старому Угринові, що на Калущині, традиційно збираються представники влади, художні колективи, школярі, місцеве населення, гості та запрошені, щоб відзначити чергову річницю створення УПА та вшанувати тих, чиї імена, викарбувані золотими літерами, надовго залишаться в нашій історії та людській пам'яті, вклонитися тим, хто, не зважаючи на пережиті роки, на пройдені нелегкі шляхи, ще може приїхати на такі зустрічі. Жодного разу святкування не відбувалося без представників Калуської станиці братства вояків ОУН-УПА.

Як і попередні, цьогорічне свято розпочалось Богослужінням у каплиці Святої Покрови, що була невід'ємною частиною парохіальної садиби о.Андрія. Далі уся церковна церемонія урочистим походом перейшла до підніжжя бронзового пам'ятника Степанові Бандері, і місцевий парох о.Ярослав Мельничук відправив панахиду за упокій родини Бандерів і всіх тих, хто поклав своє життя на жертовний вівтар української державності.

Пролунав гімн, і урочисту частину святкування було відкрито. До підніжжя пам'ятника Провіднику ОУН лягли квіти від представників влади і політичних організацій.

До присутніх з вітальним словом звернулись голова Калуської районної ради Василь Дзундза, заступник голови Калуської районної державної адміністрації Ольга Курпіта, голова Калуської станиці братства вояків ОУН-УПА Степан Петраш, голова міськрайонної організації Конгресу Українських Націоналістів Олег Кушлик, голова обласної політичної партії "Організація Українських Націоналістів" в Україні Віталій Цапович.

Своїми виступами присутніх розважали народний аматорський фольклорний колектив "Візерунок" Народного Дому села Середній Угринів (керівник Оксана Ґерус), Володимир Василів та Володимир Кушнір, вокальне тріо "Друзі" (керівник Володимир Василів) Народного Дому селища Войнилів, фольклорний колектив Народного Дому села Грабівка (керівник Ніна Джус).

Озвучення заходу, як і багатьох інших дійств, які проводяться на території музею, взяли на себе працівники відділу культури Калуської РДА.

З рук голови обласної політичної партії "Організація Українських Націоналістів" в Україні Віталія Цаповича завідувач музею Степан Лесів отримав подарунок – портрет Євгена Коновальця (робота політв'язня, діяча ОУН – Івана Гаврилюка).

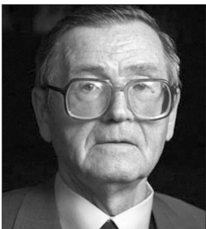
На завершення Степан Лесів звернувся до учасників заходу і запросив усіх взяти участь в скорботних урочистостях 15 жовтня, присвячених 52-й річниці загибелі Степана Бандери.

Після святкування працівники музею запросили присутніх на перегляд експозиції, де для всіх охочих проводились екскурсії.

Любов ІВАНЮК,
науковий співробітник музею

ПОГЛЯД

УКРАЇНА В НЕБЕЗПЕЦІ.
ГАЗ В ОБМІН НА РУСИФІКАЦІЮ

Іван ДЗЮБА, письменник, громадський діяч, дисидент радянських часів, академік НАНУ

В Україні склалася складна й драматична ситуація! Демократична – як вона себе позиціонувала – влада виявилася фатально слабкою, не спромоглася об'єднати не лише суспільство, а й свої власні фрагментовані "політичні сили", зосереджені більше на з'ясуванні стосунків між собою, ніж на спільній конструктивній роботі задля майбутнього України.

Не виконавши головних своїх передвиборних обіцянок (навіть тих, які були реалістичними), не розв'язавши болючих суспільно-економічних і культурних проблем України, вона скомпрометувала не лише себе, а й певною мірою українську ідею взагалі.

Клани паразитують на неконсолідованому суспільстві

Те, що сталося, – велика національна поразка. Ми всі у ній винні. Вона має свої глибокі причини, що криються у всьому станові нашого суспільства, яке так і не стало сконсолідованим, сучасною політичною нацією. На цій несконсолідованості, розмитості національно-політичної ідентичності паразитують (самі її всіляко стимулюючи) добре організовані клани, для яких Україна є в кращому разі тільки територією розгортання своєї бізнесової діяльності, а в гіршому – частиною "русского мира", в який її конче треба повернути.

Чи нова влада цілком підпорядкована їм?

Не хотілося б вірити. Час покаже. Хоч багато чого він уже показав, починаючи з "харківських домовленостей", про які ми, мабуть, ще й не все знаємо. Певно, "регіонали" будуть твердими в обстоюванні власних "ділових" інтересів, може, навіть і в такого роду відносинах з Росією. А в обстоюванні інтересів України – лише тією мірою, якою вони не суперечитимуть їхнім інтересам. Але "баланс інтересів", швидше за все, буде дуже ризикованим для України.

Влада оплачує прихильність кремлівських неоімперіалістів

Я завжди був проти принципу "чим гірше, тим краще", яким, на жаль, керувалися і керуються всі – поперемінно – наші опозиції, перетворюючи політичну боротьбу на взаємну безоглядну й сліпу бійку та підсичуючи хаос у житті країни. Помоєму, все-таки: чим гірше, тим гірше. А чим краще – тим краще. І якщо Партія регіонів та її підпомагачі робитимуть щось добре для України, – в цьому доброму їх треба підтримати. Тільки було б це добре.

Поки що бачимо недобре, і воно вже викликає масові протести. Поскільки стосується соціально-економічних умов життя основної маси населення. Тут масове невдоволення сягає критичної межі. Менше усвідомлені загрози у сфері культури і політичної та інформаційної свободи. Їх бачать переважно громадянськи активні кола і творча інтелігенція. Але так бути довго не може.

Гуманітарні проблеми – невід'ємна частина соціальних. Суспільство мусить побачити, що новій українській владі доводиться дорого платити за прихильність кремлівських неоімперіалістів до неї. Тобто: дорого як для України. Влада ж намагатиметься розплачуватися тим, що для неї недороге: політичною гідністю, національною ідентичністю, інформаційним простором, історією, культурою, мовою. А це для московської "ліберальної (???) імперії" якраз і є головне, може, ще важливіше, ніж "газова труба" і збройна присутність у Криму.

Гуманітарна сфера важливіша ніж "труба"

В сучасному світі долю народів вирішують головним чином не армії, і вистояти проти зовнішнього асиміляційного тиску можна тільки завдяки внутрішньому здоров'ю і відповідному самоусвідомленню. Умовно назвемо це "гуманітарною сферою" (яка, звісно ж, перебуває з соціально– економічною та соціально-політичною сферами в стані щільної взаємопов'язаності та взаємозумовлюваності).

Російські неоімперіалістичні ідеологи послідовно здійснюють усебічний "гуманітарний" тиск на Україну. Для цього засновуються програми, фонди, інституції. Ось один із прикладів – концепція створення "гуманитарной научной структуры на территории Восточной Украины – Русского Институтa". Думаєте – просто задля кращого ознайомлення українців з російською культурою? Якби ж то!

Автор проекта Іннокентій Андрєєв одверто пише: "В последнее время российские элиты используют энергетические рычаги для усиления своего влияния на международной арене. Однако эти рычаги очевидно недостаточны, ибо остается без внимания фактор языка и культуры. Русского языка и культуры".

Особливе значення має український напрям активізації цього "фактора". Адже "появился украино -язычный образованный класс, который является носителем враждебной России идентичности". Ще більшою небезпекою є поява покоління освіченої молоді, яка знає англійську мову, а "качественное обучение английскому языку дает возможность в принципе не обращаться к русскому культурному фонду, что выводит развитие всех передовых дисциплин из русла развития постсоветской науки и переводит их в развитие современных интеллектуальных течений Запада". Як приклад наводиться Києво-Могилянська академія. У цьому світлі "формирование Русского института на Украине решило бы многие задачи", зокрема, "грамотная работа с населением, в особенности с одарённой молодежью, позволила бы укрепить русскую идентичность в юго-восточных регионах Украины".

Подумаймо, чи можна тут розраховувати на якусь активну протидію української влади? Чи можна розраховувати на послідовний конструктивний курс цієї влади в гуманітарній сфері? Якщо навіть попередня влада, наголошуючи свою патріотичність і маючи запропоновані їй науковцями дуже ґрунтовні розробки на цю тему, не знайшла ані достатніх засобів, ані достатньої державної волі в собі для здійснення необхідних системних програм, то чи можна цього сподіватися від влади, яка демонструє нерозуміння або й свідоме ігнорування відповідних проблем, більше того – активно заохочує продовження і поглиблення русифікації, деукраїнізації?

На практиці – попри епізодичні дипломатично– камуфляжні заяви... Вона не хоче і навряд чи захоче залагіднювати мовно-культурні колізії, вгамовувати антиукраїнські пристрасті й упередження частини свого "електорату", яка на неї тисне і від якої вона залежна (і з якою почасти й солідаризується, а деякі клани в цій владі самі ведуть перед в антиукраїнстві).

Енергія активних людей – резерв спротиву деукраїнізації

Звичайно, це лише один бік нашої реальності. Є інший: ані джерела українського культурного життя, і професійного, і самодіяльного, ані вкоріненість у ньому або потяг до нього великої активної маси нашої людності ще далеко не вичерпані і дають енергію багатьом новим і новаторським ідеям та починанням у різних регіонах та на різних рівнях. Це – великий резерв творчого поступу. І великий резерв спротиву деукраїнізації України.

Але ж і на деукраїнізацію працюють неабиякі – і краще, ніж ми, організовані, спонсоровані, профінансовані сили – до того ж уміло і всіляко підтримувані ззовні. Адже імперії критично потрібна Україна, і вона "за ценой не постоит".

І тут хочеться ще раз нагадати: майбутнє України – як України: зі своїм минулим і своїм майбутнім, – а не як уламка "русского мира", знову опиняється під загрозою. Та хай це додає нам не лише гіркоти й болю, а, над усе, – сили працювати задля буття собою: у світі, де кожен або Є СОБОЮ, або ЙОГО НЕ СТАЄ.

Радіо Свобода, 17.10.2011

Публікується за згодою автора у скороченому вигляді.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-33-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

БЛАГОДІЙНІСТЬ

ПАМ'ЯТАТИ ПРО МИНУЛЕ І ДУМАТИ ПРО МАЙБУТНЄ

На Покрову в Грушатичах

Леся РУПНЯК

Навіть не сподівалися діти Івана Дзіндзюри, уродженця села Грушатичі Старосамбірського району, що їхнього батька в далекій Україні шануватимуть, як героя. Мабуть, і сам герой не очікував такого пошанівку й такої вдячності земляків. Вихований батьками в дусі глибокого патріотизму, любові до рідної землі і свого народу, Іван, не вагаючись, вступив до лав борців за волю Батьківщини, мав псевдо "Столяр". Відважний юнак невдовзі став старшиною УПА. Побратими любили його за привітну вдачу й відчайдушну сміливість. Коли в 1947 році група вирушила в рейд на Захід, змінив псевдо на "Бурий" і прізвище. Як Михайла Ковальчина, його знали до кінця життя.

Шістдесят два роки прожив Михайло Ковальчин за кордоном – у Сполучених Штатах Америки, куди дістався, рятуючись від розправи окупантів. Але рідна земля ані на мить не полишала його думок. Вона жила в його серці, кликала на допомогу. І він продовжував жити і працювати для неї. Власне тому українська діаспора знала Михайла Ковальчина як видатного громадсько-політичного діяча. Натомість у рідному селі вже ніхто не пов'язував його з тим Іванком, який пішов колись захищати рідну землю.

Два роки тому про Івана Дзіндзюру довідався ветеран Конгресу Українських Націоналістів, голова правління Старосамбірського Центру Національного Відродження ім. полковника УПА М.Ґалька – "Коника" Богдан Лапицький. Провівши велику пошукову роботу, пан Богдан ініціював відкриття пам'ятної дошки на фасаді будинку сільського Народного Дому на честь борця за свободу. Втілити ідею в життя допоміг відомий український меценат з Старосамбірщини Андрій Лопушанський. І ось на свято Покрови Пресвятої Богородиці, коли ще відзначаємо і День Української Повстанської Армії, грушатицька громада зібралася біля Народного дому вшанувати пам'ять земляка, а водночас розповісти молоді про славне минуле краю, згадати імена й інших героїв, які поклали життя на вівтар нашої незалежності. На жаль, сам Іван Дзіндзюра не дожив до того щасливого дня – помер навесні цього року. Але на свято з-за океану приїхали його дочка Зеня, син Тарас та зять Євген. З'їхалася й родина з України.

Багато добрих і щирих слів на адресу видатного земляка, інших героїв, які боролися за волю України на різних історичних етапах, прозвучало цього дня на урочистій академії. Багато гарних українських патріотичних пісень прозвучало зі сцени під час святкового концерту. Була й повстанська ватра, салют на честь УПА, а молодь, звичайно, зібралася на танці.

Мешканці Грушатич сердечно приймали гостей, серед яких був і Андрій Лопушанський.

Однак пан Андрій не мав багато часу на гостину, бо його з нетерпінням чекали відразу в кількох місцях – Самбірській гімназії, Старосамбірській СШ №1, Народному домі в Сколе. Там відбулися зустрічі з учнями випускних класів та їхніми батьками, під час яких Благодійний фонд Андрія Лопушанського представляв освітній проект. Цей проект стартував ще в 2006 році і є дуже успішним. Йдеться про дистанційну довузівську підготовку випускників шків, які готуються до вступу в Національний педагогічний університет ім.М.Драгоманова. Сьогодні в цьому навчальному закладі здобуває вищу освіту сорок чотири випускники проекту.

– Коли я розпочинав цей проект, – розповів пан Лопушанський, – хотів одного: щоб здібні діти з моєї малої батьківщини мали можливість навчатися безплатно. Адже в селах і містечках на Підкарпатті живуть бідно, роботу знайти важко, і далеко не всі батьки мають можливість оплатити своїм дітям навчання в університетах. Між тим земля наша щедро родить таланти, і було б дуже шкода, якби вони не мали можливості розвиватися і, згодом, приносити суспільству користь, підвалини якої закладені Богом. Я й зараз переконаний, що освіта мусить бути безплатною, і власне це є головною умовою угоди між фондом і університетом. Але тепер, коли проект працює на повну потужність, уже можемо приділити більше уваги дітям, справді талановитим.

Цього разу на зустріч з випускниками приїхав і проректор дистанційної форми навчання університету ім.М.Драгоманова Анатолій Кудін. Він розповів, що випускникам, які в рік вступу закінчили підготовчі курси для вступу до НПУ імені М.П.Драгоманова, додається до 20 балів за результатами підсумкової атестації. Відпрацьовано й механізм вступу: після закінчення підготовчих курсів та успішної здачі підсумкової атестації у навчально-підготовчому відділенні НПУ імені М.П.Драгоманова слухачеві видається спеціальна довідка, форма якої затверджена Приймальною комісією НПУ імені М.П.Драгоманова. Цю довідку разом з сертифікатами УЦОЗ слухач подає до Приймальної комісії НПУ імені М.П.Драгоманова у відведений для прийому термін. Навчальний процес на підготовчих курсах проводиться за єдиними базовими програмами, узгодженими з програмами для вступників до вищих навчальних закладів України, які враховують специфіку вимог зовнішнього незалежного тестування. Цікаво, що лекції для слухачів курсів читають викладачі університету. Спілкування проводиться з допомогою потужної VEB-камери. Зрозуміло, що технічне забезпечення процесу – клопіт Андрія Лопушанського.

– Такі зустрічі з випускниками, – розповів директор Благодійного фонду Андрія Лопушанського Орест Бонк, – відбудуться ще в Турці і в Добромилі. Власне в Добромилі, в школі, яку збудував Андрій Лопушанський, міститься база курсів і відбувається навчання. Тому останню зустріч вважаємо підсумковою. Після цього почнеться навчальний процес.

Мені захотілося довідатися, наскільки важливою є ця робота для самих випускників. Розшукала на філологічному відділенні університету випускницю проекту, а нині п'ятикурсницю Світлану Сивецьку.

– Світланочко, скажіть, чи справді так важливо утримувати в Добромилі підготовче відділення університету, адже вступ до вишу сьогодні аж ніяк не можна назвати важким, особливо, якщо в тебе в кишені сертифікат з високим балом ЗНО?

– Насправді це так тільки здається. Потрапити на бюджетну форму навчання складно. Є ще конкурси, інші випробування, які встановлюють університети. Адже випускників, які гарно вчаться, багато, а кількість місць на безкоштовне навчання обмежена. Тому люди, які опікуються курсами, роблять дуже добру справу. Важливо, щоб таких курсів і таких меценатів у нас було якнайбільше.

Одинадцятикласники знайомляться з освітнім проектом Благодійного фонду Андрія Лопушанського

– А як потрапили на курси ви?

– Я родом з села Скелівка Старосамбірського району. Коли навчалася в одинадцятому класі, до школи прийшли представники Благодійного фонду, чи, може, він тоді якось інакше називався… Потім був День відкритих дверей у Добромилі. Мені сподобалося. Але, якщо чесно, повної довіри не мала: у нас ще дуже мало людей, які готові безкорисно допомогти іншим. Тому паралельно подала документи до Львівського національного університету. Але там пройшла тільки на платну форму навчання. Натомість тут сталося все так, як декларували з самого початку. Щоправда, треба було попрацювати. Не всі слухачі курсів справилися з навантаженням. Але все було по-чесному, і тих, хто вступив, було значно більше.

РЕПЛІКА

У СТРАХУ ВЕЛИКІ ОЧІ

На житлових будинках і вишах Дніпропетровська появилися чорносотенні "панно". Озлоблені, гігантських розмірів написи, виконані чорною фарбою з пульверизатора, закликали до розправи над нами: "Убивай українців!", "Смерть хохлам!", "Смерть українцям!".

Закликами до вбивств за етнічною ознакою перейнялося ГУ УМВС у Дніпропетровській області, яке повідомило, що шукає зловмисників через агентурні мережі та проводить оперативно-розшукові заходи. Минув тиждень, а результатів – кіт наплакав. Хоча, судячи за масштабами "українофбивчої" акції, не віриться, що вона пройшла ніким не поміченою в мільйонному місті, чи так припала більшості його жителів (українцям!) до душі, що вони вирішили "захистити" її виконавців від пильного ока правоохоронців. Оскільки ні перша, ні друга версія апріорі не реальні, то дозволю собі припустити, що зловмисників просто ніхто не шукає. От якби хтось у місті відтворив заклики національних героїв – борців за волю України, влада б не лише "оперативно" замалювала дражливі для неї написи, але й встановила тих, хто завдав "шкоди" комунальній власності.

Прикладів удосталь. Один із красномовних – одеського походження. На одному із балконів його власниця розмістила напис "Слава Україні!". (Зайве нагадувати, що з приходом Костусєва Одесу намагаються переформатувати в місто українoненависництва, тож і славити Україну віднедавна тут трактовано як неприпустиме "інакомислiє"). Зафіксувавши "вільнодумство" на одному з одеських балконів, місцева влада тут же встановила, що напис оскверняє " дизайн" міста . Як ми з вами знаємо, "дизайн" рішуче відновили, оперативно замалювавши гасло "Слава Україні!", – все, що нагадує українство, – в господарстві Костусєва випікається розжареним залізом.

І перша, і друга події – того ж розряду, що й паплюження українства в телеефірах, публічна зневага офіційними особами нашої мови та культури – "заходи", спрямовані на спонукання українців до самоприниження та почуття меншовартості. Дніпропетровські "заклики" – це нагнітання страху за приналежність до української нації, нав'язування синдрому "обачності": тебе можуть убити за те, що ти – українець, то ж не признавайся до свого походження, а ще краще – зречися його.

Такі підленькі "нашіптування" насправді викликані страхом перед українством, пробудження національної свідомості якого є гарантом розквіту Української держави. Адже українець-патріот не потуратиме покірно тим, хто знущається над його долею, землею, працею, платить копійкові пенсії та мізерну платню "в конвертах", і поставить на місце тих, хто чинить наругу над найсвятішим – Україною. Саме тоді, коли визначальною рисою кожного українця буде національна гордість, "одійде в морок підле і лукаве", "і на оновленій землі врага не буде супостата...". Отого пробудження українців сьогодні найдужче бояться "вороги-супостати".

Ольга ДМИТРЕНКО

МИ СТАЛИ ВОЛІ НА СТОРОЖІ

ТАМ НА ПІВНОЧІ НА ВОЛИНІ...

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Голова Конгресу, виступаючи на мітингу патріотичних сил біля погруддя Мазепи, сказав: "Зараз ми маємо відкинути свої амбіції, припинити міжусобиці та разом заявити владі: "Досить плюндрувати нашу духовну спадщину, наших героїв!" Ми маємо разом боронити Українську державу".

Розбудити в собі справжнього українця, подолати комплекс меншовартості можна, вивчаючи нашу історію, відкриваючи пам'ятники нашим визначним історичним діячам, вважає заступник Голови КУН, капітан першого рангу Євген Лупаков.

"Тільки подолавши в собі раба, ми зможемо обирати дійсно українську владу і побудувати велику Україну", – наголосив він.

Після закінчення мітингу колона з прапорами Конгресу Українських Націоналістів, Української Народної Партії, УНА-УНСО, ВО "Свобода" рушила до Адміністрації Президента, щоб передати спільне звернення національно-патріотичних сил до Віктора Януковича.

На вулиці Банковій націоналісти зустрілися із мітингувальниками, які вимагали розпуску Верховної Ради. До гасел із вимогами відновлення історичної справедливості та поваги до українських героїв додалися політичні: "Банду геть!" та "Припинити політичні репресії!".

Перед кордоном міліції, що зупинив колону націоналістів, Голова КУН Степан Брацюнь зачитав звернення до Президента України з вимогою встановити у м.Києві пам'ятники гетьману Іванові Мазепі, Провіднику ОУН (р) Степанові Бандері, Головному отаману військ УНР Симону Петлюрі, а також ухвалити рішення про відзначення свята Покрови Пресвятої Богородиці у якості державного Дня захисника Вітчизни.

У другій половині дня 14 жовтня члени Конгресу Українських Націоналістів узяли участь в урочистому віче та зборах на честь 69-ї річниці створення Української Повстанської Армії біля пам'ятника Тарасові Шевченку в Києві.

Напроти монументу Кобзареві було розгорнуто велике полотно з зображенням портрета лідера Організації Українських Націоналістів Степана Бандери, а також великий Державний прапор України. Присутні тримали прапори із символікою Конгресу, ВО "Свобода", УНА-УНСО, державні прапори. Від підніжжя пам'ятника до них зверталися промовці, представники партій, ініціатори заходу.

Зокрема, у своєму виступі Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь піддав різкій критиці нинішню владу за національну і соціальну несправедливість в країні, за переписування української історії, паплюження її героїв, спробу приховати правдиву інформацію про діяльність УПА.

На зібранні ухвалили резолюцію з вимогами припинити політичні репресії, відправити у відставку уряд, припинити повноваження Верховної Ради і призначити нові вибори, визнати боротьбу ОУН-УПА, а свято Покрови оголосити державним.

По завершенні мітингу розпочався Марш слави УПА. Багатотисячна колона учасників рушила від пам'ятника Тарасові Шевченку, пройшла вулицею Володимирською до Михайлівської площі. Гасло Маршу: "ОУН-УПА – державне визнання!". Марш завершився на Михайлівській площі столиці, де пізно ввечері відбувся святковий рок-концерт. У ньому взяли участь українські рок-гурти: "Кому Вниз", "Плач Єремії", "От Vinta", "Тінь".

Прес-служба КУН

ТУТ БОРОЛАСЯ УПА

Святкові заходи до Дня УПА розпочалися у м. Харкові з урочистого мітингу в Молодіжному парку, де розташовано камінь пам'яті загиблих воїнів армії без держави.

Ініціатором заходу виступила Харківська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів. До святкувань долучилися місцеві осередки НРУ, ГО "Поступ", "Молодої Просвіти", МНК, Українського козацтва, місцевого осередку ВО "Батьківщина".

Вів мітинг голова Харківської обласної організації КУН Богдан Дяків. Біля каменю УПА майоріли червоно-чорні прапори Конгресу Українських Націоналістів.

Перед початком заходу службу за упокій душ воїнів УПА, всіх патріотів України відслужив священик Іоано-Богословського храму УПЦ КП о. Ґеннадій Рохманійко.

На мітингу лунали промови, зокрема, йшлося про діяльність ОУН, яка боролася з більшовицькими та нацистськими окупантами на теренах Слобожанщини.

Захід Конгресу намагалися зірвати комуністи, яким, втім, це не вдалося.

Прес-служба ХОО КУН

НЕСВЯТКОВІ ВИСТУПИ В СВЯТКОВИЙ ДЕНЬ

14 жовтня, в день 69-ї річниці УПА, на Святу Покрову, на центральній площі м. Донецька, яка й до сьогодні носить ім'я Лєніна, відбувся мітинг Комітету опору диктатурі в Донецькій області. На жаль, на ньому лунали не святкові виступи. З оцінкою ситуації в Україні та в області виступили керівники обласних організацій політичних партій – Конгресу Українських Націоналістів, "Батьківщина", "Фронту змін", "Громадянська позиція", "Україна майбутнього" та небайдужі донеччани.

У своєму виступі голова обласної організації КУН Марія Олійник наголосила, що сьогодні люди абсолютно безправні. Міліція, прокуратура, суди обслуговують виключно органи влади. Це наочно продемонстровано на Донеччині в боротьбі батьків дітей за україномовні школи, ліквідовані україноненависницьким режимом у ганебних, маріонеткових судилищах. Де, як і в Печерському суді м. Києва, можна було судовий процес не проводити, а відразу написати вирок.

Олександр Ярошенко, голова обласної організації "Фронту змін", закликав донеччан сказати "Ні" Президенту і оголосив про початок акції "Україна проти Януковича".

На мітингу була ухвалена резолюція, в якій сказано, що Віктор Янукович, криміналізувавши країну, знищує свободи та демократію, проводить політику, яка суперечить європейській політичній культурі. Він ставить під загрозу європейську інтеграцію і саму історичну перспективу України. Його більше цікавить меблювання резиденцій, межигірське лігвище та сухолуцькі мисливські угіддя. Українцям така влада не потрібна.

Прес-служба КУН

НІ – СВАВІЛЛЮ ВЛАДИ!

14 жовтня 2011р. у м.Хмельницькому відбувся мітинг під гаслом: "Ні – політичним репресіям, ні свавіллю влади!", організатором якого був Комітет опору диктатурі, до якого входить і ОО Конгресу Українських Націоналістів. В акції взяли участь народні депутати України, депутати обласних та міських рад, лідери обласних та міських організацій, були ухвалені відповідна заява та резолюція. На мітингу виступила голова ОО КУН Ніни Бенюк, яка, зокрема, сказала: "Перш за все хочу привітати вас зі святом Покрови, святом Української Повстанської Армії, святом Українського Козацтва! Побажати міцного здоров'я, оптимізму та віри в Україну!

Те, що влада пішла у наступ проти опозиції, проти українського народу, не означає, що вона така всесильна. Це значить, що національно – демократичні сили слабкі. Слабкі тому, що розпорошені. Кожна партія тягне ковдру на себе і запевняє, що лише вона здатна бути лідером і лише навколо неї мають об'єднуватися національно – демократичні сили. Недарма існує прислів'я: "Де два українці, там три гетьмани". І влада це використовує.

До травня цього року я працювала в облдержадміністрації і бачила, яка монолітна партія влади, хоча бачила і те, як влада боїться народу під час Податкового майдану".

Ніна Бенюк наголосила, що наш народ залякати вже не можливо, а пасивність можна пояснити зневірою. Народ не вірить вже ні народним депутатам, ні політичним партіям, ні їхнім лідерам. І ця зневіра буде існувати доти, поки існуватиме популізм і зрада, поки на першому плані будуть особисті інтереси, поки не змінюватимуться старі обличчя на нові у ВР, поки не буде єдності – і не навколо однієї особи, а навколо національної ідеї та України.

Прес-служба ХОО КУН

НАША ЗЕМЛЯ – НАШІ ГЕРОЇ!

Свято Покрови в Чернігові почалось із святкового молебню в кафедральному храмі Св. Катерини. Після закінчення присутні вирушили до пам'ятника "Борцям за волю України", де відбувся урочистий мітинг, на якому виступали представники національно-демократичних партій, громадських організацій та прості громадяни. В промовах лунали вітання з козацьким святом та днем створення УПА.

Після урочистостей присутні взяли участь у "козацьких забавах" – стрільба з луку, перетягування канату, "лава на лаву" тощо. Польова кухня роздавала козацький куліш, з гучномовців лунали українські народні, козацькі пісні. Незважаючи на дрібний дощ та похмуру погоду, присутні були усміхнені, вітали один одного зі святом.

Неподалік святкування зібрався невеличкий натовп з десятка осіб під червоними прапорами, але так ніхто і не розібрався, яка мета була у комуністів. Натовп червоних прапороносців швидко розвіявся – під поривами осіннього вітру.

Ввечері, о 19 годині, в клубі альтернативної музики, відбувся молодіжний концерт. Ініціаторами заходу виступили МГО ЦПМ "Апельсин", КУН та Тризуб. На початку прозвучала коротка інформація про створення Української Повстанської Армії. На концерті лунали повстанські пісні та пісні українських стрільців. Після концерту присутні рушили в центр міста, де розгорнули червоно-чорні та синьо-жовті прапори та банер "Україна – понад усе". Близько 60 молодих людей вишикувались у колону та, запаливши смолоскипи, рушили центром міста, скандуючи гасла – "Наша земля – наші герої!", "Слава Україні – Героям Слава!", "Бандера – наш герой! Покрова – наше Свято!". Марш закінчився біля пам'ятника "Борцям за волю України".

Прес-служба Чернігівської ОО КУН

СВЯТО ПОКРОВИ У ВИШГОРОДІ

У місті Вишгород святкування Покрови святої Богородиці, українського козацтва та 69-ої річниці створення УПА проводилось уже в сьомий раз. Ініціатором урочистостей стала Вишгородська районна організація КУН. У святкових заходах також узяли участь представники ВО "Свобода", НСНУ, БЮТ, громадські організації та жителі міста. Колони політичних сил з гучномовцями, прапорами, національними гаслами "Бандера – наш герой, Покрова – наше свято!", "ОУН-УПА – державне визнання!", "Слава Україні – Героям слава!" пройшли головною вулицею міста до пам'ятника Т.Шевченку, де відбувся велелюдний мітинг. Після покладання квітів, панахиду по загиблих героях УПА відслужив о.Богдан (УПЦ КП).

У виступах лідери політичних партій закликали до об'єднання демократичних сил для організації опору антиукраїнським, антинародним діям нинішнього політичного режиму.

На завершення разом виконали Гімн України.

Валерій СИДОРЧУК,
голова Вишгородської РО КУН

ГЕРОЯМ – СЛАВА!

ПОКРОВА НА ЛЬВІВЩИНІ

Жовтень – особливий місяць для українців. У цю пору відзначається свято української зброї, тому Покрову поважали і козаки-запорожці, і січові стрільці, і повстанці. Не забувають патріоти пошанувати пам'ять Степана Бандери, який загинув 15 жовтня 1959 року у Мюнхені від рук московського агента.

У Львові та інших містах і селах області не бракувало заходів, більшість з яких ініціювали та проводили конгресівці. В обласному центрі 14 жовтня розпочали святкування молоді націоналісти. Молодіжна референтура КУН розіслала своїм одноліткам СМС – нагадування про героя Степана Бандеру. А ввечері спільно з молодіжними організаціями, зокрема ОУМ "Спадщина", у приміщенні підземелля Храму Преображення Господнього провели вечір Української Повстанської Армії, на якому своїми спогадами поділилися ветерани УПА Володимир Кук, Степан Вискіль, Олесь Гуменюк. У програмі вечора знайшли місце й театралізоване дійство, й повстанська пісня під гітару.

А наступного дня конгресівська молодь та члени ЛМО КУН спільно з ГО "Патріот України" та УНА-УНСО поклали квіти до пам'ятника Степанові Бандері і пройшли вулицями Львова під супровід українських націоналістичних маршів до пам'ятника Тарасові Шевченку, де відбувся мітинг. Погода таки вплинула на масовість акції, але не остудила її націоналістичного духу.

Мітинг відкрив і провів голова Секреатріату ЛОО КУН Ігор Данилиха. Перед присутніми, здебільшого молодими націоналістами, виступили від УНСО Петро Байса, голова ЛГО "Патріот України" Назар Білінський та молодий історик Андрій Лібич, представник СНА Руслан Коцюбинський, політв'язень Степан Вискіль, голова ЛМО КУН Іван Василишин. Гімн "Ще не вмерла..." на закінчення мітингу учасники мітингу співали уже під променями сонця. Мабуть, герої – повстанці з небес скупими сонячними промінчиками дякували молодим патріотам-націоналістам.

У Старому Самборі, окрім загально-громадських заходів, організованих конгресівцями спільно з владою і церквою у центрі міста біля пам'ятника Степанові Бандері, відбувся похід до могили бандерівців коло лісу Рубань.

У Самборі відбулися заходи у райцентрі та на горі Діл.

У Перемишлянах теж проводилися святкові акції, а в с. Ганачівка відкрили пам'ятник борцям за волю України з ініціативи місцевих конгресівців, який вони самі й спорудили за підтримки громади села.

У Сколе вшановували героїв УСС, УПА конгресівці району на чолі з переобраним на новий термін головою РО КУН Михайлом Сородником. У заходах взяли участь представники влади і громадськості. Відбулася піша хода, а також була відслужена панахида на горі Альтана, куди окупанти свого часу звезли і знищили 300 упівців.

Сколівські конгресівці відкрили і традиційний турнір з мініфутболу на призи КУН, фінал якого відбудеться 30 жовтня.

Широка програма заходів відбулася і на Дрогобиччині. Напередодні Свята Покрови відбулася презентація націоналістичної літератури за участю авторів Олега Багана, Петра Іванишина, Миколи Посівнича, а також В.Ільницького, М.Ґаліва для вчителів історії. Організував цю зустріч ветеран Конгресу Йосиф Йосифів. На День Покрови під егідою РО КУН відбулася традиційна з 1992 року легкоатлетична естафета від пам'ятника генералові Грицаю-"Перебийносу" в с. Дорожів до пам'ятника Степанові Бандері у Дрогобичі за участю студентської та учнівської молоді та військовослужбовців. До речі, цей пам'ятник нещодавно пережив відновлення і біля нього відбулося віче. Кошти на ці роботи збирали ветерани УПА спільно з конгресівцями. РО КУН вручила учасникам естафети призи, книжки та торти. Переможцями естафети стали студенти Державного педуніверситету ім. Івана Франка. На мітингу виступили голова Братства ОУН-УПА Степан Яворський, заступник голови ЛОО КУН Тарас Гентош, заступник міського голови, член Конгресу Тарас Метик, який активно долучився до організації заходів, як і відділ спорту і туризму міської ради та центральна бібліотека. Наступного дня відбулися заходи у с. Раневичі, де з ініціативи конгресівців буде споруджено пам'ятник героям.

У Стрию 14 жовтня відбулася маніфестація від музею-садиби Степана Бандери до Майдану Незалежності, де відбулося віче. Цього ж дня у місті відкрилася пересувна виставка ЛОО КУН "Пам'ятай своїх героїв!". Наступного дня на мітингу-панахиді біля пам'ятника С.Бандері виступили голова МО КУН Ростислав Готь, голова Братства УПА Любомира Сулик, голова товариства "Лемківщина" Степан Панейко. А в неділю вулицями Стрия відбувся автопробіг Конгресу за участю 8 авт.

Цього ж дня відбулася урочиста Академія, організована Стрийською міською радою на чолі з Романом Шрамов'ятом і за підтримки депутата облради Зеновія Карпінського від КУН, який забезпечив участь Народного ансамблю "Верховина" та супровід усіх заходів Стрийським ТБ.

Прес-служба ЛОО КУН

ЖАЛОБНА АКАДЕМІЯ

НА БАТЬКІВЩИНІ ПРОВІДНИКА

Цьогоріч громадськість України вшановувала пам'ять Провідника ОУН – Степана Бандери з приводу 52-х роковин від дня загибелі його від рук московського вбивці. На батьківщину Провідника ОУН, до меморіального комплексу в Старому Угринові, приїхали українські патріоти, небайдужі громадяни із різних кутків нашої області, а також з сусідніх – Львівської та Тернопільської областей.

Серед присутніх на заходах були ветерани УПА та підпілля ОУН, представники громадських та політичних партій краю, районної влади.

Розпочалися заходи поминальною панахидою, яку відслужив місцевий парох о. Ярослав Мельничук. Після спільної молитви всі зібрались у приміщенні музею, де відбулась презентація виставки "Невідомі документи сім'ї Степана Бандери". Відкривав виставку завідувач музею п. Степан Лесів. Присутні ознайомились із 16-ма оригінальними документами, під якими сім'я Степана Бандери проживала на еміграції. За цими документами, можна встановити не тільки прізвища (а їх були аж три!), але й місця проживання у Австрії та Західній Німеччині.

Ознайомившись із матеріалами виставки, учасники заходу зібрались у конференційному залі музею. Львівський історик, президент видавництва "Літопис УПА" Микола Посівнич розпочав презентацію книги "Степан Бандера". Нещодавно вона втретє перевидана із уточненнями та доповненнями, а обсяг книги збільшився до 500 друкованих сторінок. Знаково є презентація в музеї ще й тому, що у виданні розміщені матеріали про його діяльність, наголосив пан Посівнич. З його розповіді присутні змогли дізнатися багато цікавих та курйозних фактів, які траплялись під час роботи над виданням. З захопленням слухали маловідомі факти з життя Степана Бандери та його роботи в Закордонних Частинах (ЗЧ) ОУН.

На завершення презентації з рук автора видання завідувач музею отримав дві книги з дарчим написом: одну – як автор матеріалу про діяльність музею, а іншу – до бібліотеки музею. Степан Лесів продемонстрував ще один подарунок до фондів музею, який зробила опікунка сестер Степана Бандери Анна Рудник (м.Дрогобич), передавши світлини. З рук завідувача музею грамоту отримав Андрій Леськів за свій внесок у розвиток музею – створення його сайту: http://museum-bandera.if.ua .

З інформативним повідомленням до присутніх звернувся Роман Король – голова Івано-Франківської обласної організації УНА-УНСО. Зокрема, про подання апеляції на ганебні судові рішення про скасування указів Президента України стосовно присвоєння посмертно звання Героя України Степану Бандері та Роману Шухевичу; а також про стан спорудження у м.Калуші пам'ятника Романові Шухевичу.

Заходи продовжились дискусією на тему: "Роль молоді у формуванні національної ідеї в сучасній державі".

По завершенні презентовано відеоматеріали, серед яких виступ Стефка Бандери на жалобній академії на могилі діда – Провідника ОУН Степана Бандери в 2009 році, відеокліпи патріотичних пісень "Лицарський хрест", "Машингвери" та "Чорна вишиванка", а також сюжет із фільму "Мати", знятого Харківським обласним телебаченням (автор Людмила Морозова) в Старому Угринові про долю жінок родини Бандер.

Завершились заходи надвечір на сільському цвинтарі, куди молодіжна частина учасників жалобної академії під національними та організаційними знаменами принесла запалені смолоскипи та свічки, щоб помолитись за упокій душ Степана Бандери та його родичів, які тут спочивають.

Степан ЛЕСІВ,
завідувач Історико-меморіального музею Степана Бандери

Микола ШПІЛЬМАН

Вже третій рік з ініціативи членства осередку Конгресу села Бунів на Яворівщині Львівської області між селами Бунів та Воля Любинська у лісі, поблизу колишнього хутора Макарі, відзначають річницю УПА ветерани визвольних змагань, жителі навколишніх сіл, представники громадських організацій та владних структур, інтелігенції, духовенства.

Підготовкою свята керував член КУН бунівського осередку, житель села Воля Любинська Ярослав Дутко

ПОВСТАНСЬКА СЛАВА ЯВОРІВЩИНИ

(псевдо Богдан), якому виповнилося сімдесят вісім років.

На лісовій поляні, де проводилося святкування, є відновлена повстанська криївка, а за сорок метрів від неї – могили двох вояків УПА – Андрія Флиса та невідомого повстанця.

На могилі насипано курган та встановлено металевий хрест з табличкою.

Розпочалося свято панахидою, яку відправили священики УГКЦ: о.Андрій Дубан із села Бунів, о. Іван Кащук із селища Краковець, о.Тарас Мица із села Морянці, о.Михайло Кістечок із села Наконечне Друге, о.Борис Ковальчук із села Любині та о.Микола Балух із села Рогізно.

Ведучим був місцевий поет Іван Пазин. Перед учасниками свята виступили о. Андрій Дубан, заступник голови Яворівської райдержадміністрації Богдан Гельнер, голова Львівської організації Товариства політв'язнів та репресованих Петро Франко, від Яворівської станиці ОУН-УПА – Петро Вушко, громадський діяч зі Львова Юрій Антоняк, член проводу Яворівської РО КУН Микола Шпільман, кандидат філологічних наук, науковий співробітник Інституту народознавства НАН України, дослідник визвольних змагань на теренах Яворівщини Євген Луньо. Учасник визвольних змагань Ярослав Дутко поділився спогадами про пережите й продекламував власний вірш, присвячений боротьбі повстанців з червоними катами.

Із великим захопленням присутні зустріли учасників художньої самодіяльності, в репертуарі яких були повстанські пісні, пісні про Україну, її лицарів-оборонців. Успішно виступили на святі чоловічий хор із сіл Наконечне Перше і Наконечне Друге, хор села Варламова Воля Мостиського району, жіночий ансамбль села Любинь, солісти з селища Краковець, з сіл Бунів і Морянці, декламатори і виконавці пісень з Бунівської школи. До пізнього вечора в лісі не змовкали пісні й звучала прекрасна українська музика.

НЕЗАБУТНІ

ГЕН СПРАВЕДЛИВОСТІ

Сьомого жовтня виповнилося п'ять років від дня загибелі Анни Політковської, відомої російської журналістки, спеціального кореспондента та оглядача "Новой газети", українки за походженням. Її вбили в день народження Владіміра Путіна. Відтоді ця дата стала похмурою в історії Росії – незалежно від того, чи вбивство журналістки було специфічним подарунком для В.В.П., чи містичним збігом.

Анна Політковська писала про Другу чеченську війну, про Кадирових – батька і сина, про Путіна, про Росію та Європу, писала чесно, з болем і обуренням. Правду ненавидять пігмеї за духом, самодури-правителі, тирани, яких завжди було багато в Росії. Вони розстріляли Політковську. Наша газетна шпальта – данина її пам'яті.

"Наше страшне минуле стає підлим сьогоденням. Пригадаємо 2000 рік. Тоді багато хто говорив: "Гаразд, не такий вже страшний біс, як його малюють. Ну й що з того, що він родом із КГБ радянських часів? Обтешеться". А далі – понесло... За Путіним підтягнулася "команда" – сотні людей, у всі рівні, зі всіх щілин. І нагорі виявилися ті, кому він, Путін, довіряв. З одного боку, це природно. Але з іншого – з"ясувалося, що довіряв він головним чином лише "своїм", у яких те чи інше минуле – в КГБ. Так владні і привладні структури "нової Росії" наповнили громадяни зі специфічними традиціями і репресивним менталітетом".

"Європа не бажає боротися з війною в Чечні, Європа загрузла в подвійному стандарті розуміння прав людини. Коли один стандарт, дистильований, красивий, цивілізовано– охайний і зрозумілий – це для всієї Європи. Інший, не дуже чистий і дистильований, – для Росії, де всього десятиліття від народження демократії. І порожнеча, відсутність будь-якого стандарту – для Чечні, бунтівного анклаву. Європа фактично змирилася з існуванням території, де можна безкарно чинити беззаконня. І війна, яка там іде, начебто не стосується європейців".

"Захід дедалі більше "осовєчується" під нашим мудрим керівництвом. Перемагає правда офіційна – бо вона зручна Заходу. Так, у кулуарах про Чечню говорять там залюбки. Так, у редакцію нашу високі західні чиновники ходять зазвичай за інформацією – руки нам із вдячністю трясуть, про мужність говорять і головою кивають. Але як до справи – чіткого визначення позицій і відкритого їх вираження – тут і починаються до болю знайомі радянські мотиви. Мовляв, Росія – дуже велика і страшна країна, ядерна зброя, краще любити Путіна, ніж сказати слово впоперек".

(Фрагменти із статей Анни Політковської)

НЕЛЕГКО БУТИ МАЗЕПОЮ В РОСІЇ...

Вахтанг КІПІАНІ

Мав честь представляти авторку книги "Друга чеченська" перед переповненим залом Будинку вчителя в Києві. Відтак забіг на пару хвилин до її помешкання в Москві, хотів поговорити...

Чисто російський злочин. Без приводу. Без причини. І, як засвідчує досвід п'яти років, без покарання. Два постріли в жінку, яка, звичайно, не була об'єктивним спостерігачем такої звичної окові обивателя гидоти політичного життя її країни.

Анна Політковська була серед тих побутописців сучасної історії Росії, якій ніколи не знайдеться місця в підручниках історії. Трагедія бабусі Хазимат з села Чирі-Юрт, історія рядового Сичова, який втратив ноги після глумління над ним однополчан-"дідів", невигідна Кремлю правда про причини трагедії в Беслані, "маленький Сталін" – ставленик Путіна Рамзан Кадиров тощо.

Українку за походженням (її дівоче прізвище – Мазепа, а батько родом з Чернігівщини) і журналістку в рівній мірі ненавиділи і в Кремлі, і в терористичних схронах десь у Дишне-Ведено. В Інтернеті і зараз можна знайти "списки ворогів Росії", де новоруські фашисти прямо закликають до розправи над людьми, якими країна повинна була по праву пишатися.

Серед них – і Політковська. Очманілі від крові й безкарності феесбешники в Чечні за кілька років до смерті імітували розстріл журналістки. Тоді з якоїсь причини система знищення інакодумців дала осічку. Цього разу кілер виконав поставлене завдання "розумно, толково, з мінімальною кількістю боєприпасів"... (так, якщо не помиляюсь, писали у звітах про проведені страти співробітники ЧК).

Чому Анну вбили – більш-менш зрозуміло. Проте, ніхто, крім замовників гучного вбивства, не може відповісти на питання – чому Політковську вбили саме тоді. Крім сюрреалістичного ("подарунок до дня народження Путіна") і параноїдального ("у всьому завжди винен Березовський") сценаріїв є ще десятки невідпрацьованих версій.

Справа честі російських журналістів – спробувати зрозуміти, що сталося. Тим більше, що перед очима сумний досвід українських колег, що так і не довели до кінця історію з замовниками у справі про вбивство нашого товариша Георгія Гонгадзе. Ми-то з вами пересвідчилися: не завжди найгучніша версія – правильна.

Я був знайомий з Анною Степанівною. Вона була гостем програми "Подвійний доказ" на "1+1", відтак мав честь представляти авторку книги "Друга чеченська" перед переповненим залом Будинку вчителя в Києві. Навіть забіг на пару хвилин до її помешкання в Москві – віддавав відеокасету, хотів поговорити, але вона була заклопотана своїми журналістськими справами. Хто ж знав, що незабаром її не стане.

Коли 7 жовтня 2006-го прочитав приголомшливу вістку про вбивство колеги, майже на автоматі взяв книгу, щоб подивитись на автограф, який вона залишила. Текст наразі не важливий, але дата... 7 жовтня 2005-го – рівно за рік до пострілу кілера.

Місяць тому у Москві затримали колишнього підполковника міліції Павлюченкова, якого вважають організатором убивства. Не знаю, чим закінчиться суд і чи буде він взагалі. Але чомусь упевнений, що мотивів тих, хто дав наказ на знищення опозиційної журналістки, ми ніколи не дізнаємось. Тим більше, коли завтра президентом буде Володимир Путін, кагебіст, які колишніми не бувають, і сьогоднішній іменинник.

"Історична Правда"

На світлині: Анна ПОЛІТКОВСЬКА на київській презентації книги "Друга чеченська" 7 жовтня 2005 р., рівно за рік до загибелі.
Фото Вахтанга Кіпіані.

ЧЕЧЕНСЬКИЙ РОМАНСЕРО

Валерія НОВОДВОРСЬКА

І не запитуйте ніколи, за що по нас у 2012 році на 12 років або навіть на все життя, що залишилося, продзвонить дзвін. Хоча навіть цього ми не заслужили, і "лежати б нам до Страшного суду в неосвяченому місці", прямо за Шекспіром. Після того, що ми зробили з Чечнею, ми будемо прокляті, і якщо не забуті, то лише як негативний приклад у підручниках з історії, – звичайно, написаних не путінськими чиновниками від Мінсвіти і не сталінським обожнювачем істориком Даніловим.

У нас збіглися дві сумні дати: урочистий, хоча й гіркий ювілей Анатолія Приставкіна, який народився 80 років тому, 17 жовтня 1931 року, і який дожив до чеченської війни; і п'ята річниця розстрілу Анни Політковської, що стала літописцем цієї війни і була страчена радянсько-російською воєнщиною за співчуття чеченському народові. Анатолій Приставкін, демократ і голова зниклої із нашого життя єльцинської комісії з помилування, показав нам у своїй повісті "Ночувала хмаринка золота", які мерзенності ми творили в Чечні у 40-ві роки ХХ століття із Сталіним у голові та з рушницею в руці. А в повісті "Зозуленята, або Тужливий гімн для заспокоєння серця" він же розповів, як радянська влада під час війни вбивала малолітніх сиріт – дітей "ворогів народу" із спецдитбудинків, де їх спочатку довго цькували і морили голодом, примушуючи стріляти в тирі по портретах страчених батьків. А Анна Політковська уже в чисто документальній формі, але мовою гніву й кохання описала наші звірства на чеченській війні, де командував не аскетичний фанатик Сталін, а ошатний олігарх і диктатор Путін, який ненавидів чеченський народ не менше Сталіна і Миколи І за його вічну жагу свободи.

Анну вбили 7 жовтня, Путіну в подарунок, і дарма шукати замовника злочину в тій країні, де верховний головнокомандувач вважає життя журналістки шкідливим, а шкідливішим за її життя виявляється лише її смерть. При такому настрої у державі ні Анна, ні Наталка Естемірова вижити не могли. Анна написала продовження до Приставкіна. Кривавий слід, залишений нами в чеченських горах, протягнувся від початку XIX століття до наших днів. Ви не відчуваєте, як чавкає кров у вас під ногами? Двох обвинувачів російсько-радянського імперіалізму, Анатолія Приставкіна і Анни Політковської, немає в живих, але залишилися їхні книги. І нікуди нам не сховатися від цих свідоцтв.

Яка демократія, які вільні вибори, які Олімпіади, яке процвітання? Злодійства, скоєні в Чечні, стоять у нас на дорозі, і нам ніколи не доплисти до Арарату, тому що кров, пролита за майже 200 років, не схлине, поки ми не покаємося. Не чекайте голуба з гілкою маслини – до нас злетяться лише ворони і птеродактилі.

Анатолій Приставкін і Анна Політковська разом склали свій мартиролог. До скорботних тіней повішеного нами Байсангура, який не став зрадником, як хвалений Шаміль, що здався Білому Цареві, або як парочка сатрапів Кадирових, молодший з яких навіть проспект назвав іменем ката свого народу, додалися інші достойні імена. І Джохар Дудаєв, і Аслан Масхадов, і тисячі ополченців, загиблих у нерівному бою за свою землю, і десятки тисяч безіменних мирних жителів, людей похилого віку, жінок і дітей, убитих вакуумними бомбами, замучених, зґвалтованих і застрелених незліченними ульманами і будановими. Так, такі ось Віктори Івановичі, як у Приставкіна в "Золотій хмаринці", які, сидячи в лазні, випивають, закушують і шкодують, що під час сталінської висилки залишили декого з чеченців живим, не добили, скажімо, маленького Джохара Дудаєва.

Приставкін показав, як це страшно, коли чеченським дітям, яких відправляють у табори у телячих вагонах, не дають води; яка то підлота – ламати камені від чужих могил і мостити ними свої тротуари; як виганяють з дому цілий народ і ділять його скромне майно, а станицю Дей-Чурт перейменовують у Березовську; і як повстає цей народ. Але чеченці були здатні когось пожаліти, наприклад, вихователька Регину Петрівну з двома її малолітніми дітьми. Вони вб'ють безневинного хлопчака Сашку – вб'ють страшно і жорстоко, тому що будь-який переселенець в їхніх очах – ворог, але вони ж пожаліють і залишать живим його брата Миколку, тому що попросить за нього його названий брат, чеченський хлопчик Алхузур. Чеченські повстанці і хлопчак Алхузур здатні пожаліти, але радянська солдатня не пожаліє нікого. І російська – теж.

"А перед нами все квітне, за нами все горить. Не треба думати, з нами той, хто все за нас вирішить. Веселі, не похмурі, повернемося до домівок, наречені біляві виногородою будуть нам". Це про кого, як ви думаєте? Немов про російську армію, що розіпнула Чечню, правда? А написано про фашистів. "Йдуть по Україні солдати групи Центр". Чим відрізняється від есесівців контингент, що споганював мечеті, відрізував мертвим чеченцям вуха і що укріплював на танках червоні прапори з серпом і молотом, тобто еквівалентом свастики? І все це під крики "Ми вам нагадаємо Сталіна!".

І Лев Толстой з його "Хаджі-Муратом", і Анатолій Приставкін, і Анна Політковська кричать вам крізь час те слово, яке вигукувала Сандра з "Зозуленят", вибігаючи під кулі НКВС з малям Хвостиком і падаючи поряд з ним. Це слово – жалість. Слово, нами забуте. Лише ось в Євангелії сказано: "Блаженні милостиві, бо вони помилувані будуть". Ми чотири рази знищували чеченський народ, і якої ж милості ми чекаємо? Єльцин розкаявся, і я молюся, аби Бог пробачив йому Чечню. А хто стане молитися за Путіна? Богородиця не велить. Скількох немовлят погубив цей Ірод у Чечні та Беслані? Ні, росіяни. Не буде вам Царства Небесного. Втім, і на землі вас чекають кари єгипетські за те, що ви не відпустили чеченський народ. І мені вас не шкода. Мені ніколи вас жаліти. Я оплакую чеченців.

grani.ru

"НАРОДНИЙ АДВОКАТ" ДІЄ

"ТЕПЕР ЗАКОНИ ТАКІ ХИТРІ..."

***"Я пенсіонер, отримую наукову пенсію. Нещодавно мені запропонували посаду в навчальному закладі IVрівня акредитації. Чи не втрачу я згідно з новим законодавством право на отримання наукової пенсії, якщо погоджуся на цю пропозицію"*, – запитує Микола О.**

– Законом України "Про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи", який набув чинності 01.10.2011 року, були внесені зміни до чинного законодавства, зокрема до Закону України "Про наукову і науково-технічну діяльність" в частині призначення пенсії науковим працівникам. Так, серед іншого, змінено розмір наукової пенсії: до набрання чинності зазначеним законом, наукова пенсія встановлювалася у розмірі до 90% від заробітної плати, з 01.10.2011 року наукова пенсія встановлюється у розмірі 80% від заробітної плати. Також підвищено мінімальний страховий стаж для призначення пенсії за віком на десять років: з 20 та 25 років на 30 та 35 років для жінок та чоловіків відповідно. Окрім того, якщо до набрання чинності зазначеним Законом для обчислення розміру пенсії враховувалася середня зарплата працівників, зайнятих в галузях економіки України **за рік, що передує року звернення за пенсією**, то з 01.01.2012 року для обчислення заробітку під час призначення пенсії науковому (науково-педагогічному) працівникові буде застосовуватися середня заробітна плата працівників, зайнятих у галузях економіки України, у тому числі в сільському господарстві, **за три календарні роки, що передують року звернення за призначенням пенсії.**

Також, відповідно до зазначеного вище закону про реформування пенсійної системи, наукова пенсія призначається за умови звільнення з посади наукового (науково-педагогічного працівника), за винятком осіб, які працюють за строковим трудовим договором (контрактом), що укладений після досягнення пенсійного віку.

Крім того, зазначено, що пенсія, призначена відповідно до статті 24 Закону України "Про наукову та науково-технічну діяльність", в період роботи на посадах, що дають право на призначення пенсії в порядку та на умовах, передбачених Законом України "Про наукову та науково-технічну діяльність", законами України "Про державну службу", "Про прокуратуру", "Про статус народного депутата України", виплачується в розмірі, обчисленому відповідно до Закону України "Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування", а після звільнення з таких посад – у розмірі, обчисленому відповідно до цього Закону.

Отже, якщо особа отримує наукову пенсію і після 01.10.2011 року бажає працювати на посаді наукового працівника, така особа не отримує наукової пенсії, а отримує пенсію, обчислену відповідно до Закону України "Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування", після звільнення з такої посади, особа знову отримує право на наукову пенсію. Проте, якщо особа отримувала наукову пенсію і продовжувала працювати на посаді наукового працівника станом на 01.10.2011 року (тобто влаштувалася на роботу до цієї дати), така особа може працювати, і при цьому вона не втрачає право на наукову пенсію.

***"Я народили й виховали п'ятеро дітей. Зверталася за отриманням почесного звання "Мати-героїня", проте не отримала не тільки звання – навіть відповіді на свої звернення, хоча відповідні документи подала вже кілька років тому. Може я зробила щось не так або змінилися закони? Юрист, яка допомагала мені збирати документи, сказала, що краще нікуди не звертатися, бо тепер закони такі хитрі, що я й так нічого не доб'юся"*, – пише Параскевія К.**

– Відповідно до положень Указу Президента України "Про почесні звання України" № 476/2001 від 29.06.2001 року, почесне звання "Мати-героїня" присвоюється жінкам, які народили та виховали до восьмирічного віку п'ятьох і більше дітей, у тому числі дітей, усиновлених у встановленому законодавством порядку, враховуючи вагомий особистий внесок у вихованні дітей у сім'ї, створення сприятливих умов для здобуття дітьми освіти, розвитку їх творчих здібностей, формування високих духовних і моральних якостей.

Зазначеним Указом також визначається порядок присвоєння почесного звання. Так, подання про присвоєння почесних звань вносяться Президентові України Верховною Радою України, Кабінетом Міністрів України, міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади, Конституційним Судом України, Верховним Судом України, Вищим арбітражним судом України, Генеральною прокуратурою України, Верховною Радою Автономної Республіки Крим, Радою міністрів Автономної Республіки Крим, обласними, Київською, Севастопольською міськими державними адміністраціями, а також Комісією державних нагород та геральдики при Президентові України, творчими спілками, об'єднаннями громадян. Висунення кандидатур до присвоєння почесних звань здійснюється гласно за місцем роботи особи, яку представляють до нагородження, у трудових колективах установ, організацій, підприємств незалежно від типу, форми власності та господарювання. Клопотання про присвоєння почесних звань порушується перед відповідним органом чи організацією вищого рівня залежно від підпорядкованості.

У свою чергу, Постановою Кабінету Міністрів України від 28 лютого 2011 р. N 268 визначено Порядок виплати одноразової винагороди жінкам, яким присвоєно почесне звання України "Мати-героїня". Для отримання винагороди жінка, якій присвоєно почесне звання, або уповноважена нею особа подає органу соціального захисту за місцем реєстрації зазначеної жінки такі документи: заяву про виплату винагороди із зазначенням способу виплати відповідно до пункту 6 цього Порядку; копію сторінок паспорта з даними про прізвище, ім'я та по батькові, місце реєстрації. Орган соціального захисту формує особову справу, до якої додає ксерокопію Указу Президента України про присвоєння жінці почесного звання "Мати-героїня", що зберігається протягом п'яти років після виплати винагороди. Разом з тим, відповідно до Указу Президента України "Про одноразову винагороду жінкам, яким присвоєно почесне звання України "Мати-героїня" від 25.12.2007 р. №1254/2007, установлено, що винагорода виплачується всім жінкам, яким присвоєно почесне звання України "Мати-героїня", відповідно до Закону України "Про державні нагороди України", у десятикратному розмірі прожиткового мінімуму, встановленого для працездатних осіб.

Таким чином, громадянки, які народили і виховали п'ятеро і більше дітей, мають можливість отримати почесне звання "Мати-героїня" та отримати відповідну винагороду, проте строків розгляду документів у чинному законодавстві не зазначено, тому документи заявниць розглядаються місяцями і навіть роками. Проте слід пам'ятати, що звання "мати-героїня" це почесне звання, яке може бути присвоєне, а може і ні, оскільки це не обов'язок держави присвоїти таке звання, а право. На жаль, документи дійсно можуть розглядати дуже довго, а тому можна порадити громадянкам, які звернулися для отримання почесного звання, направити запит до того органу державної влади, якому вони направили свої документи, для отримання інформації щодо руху їхньої справи.

Проте, у тому разі, якщо звання все ж таки присвоєно жінці, можна вести мову про те, що держава зобов'язана виплатити відповідну винагороду, а тому, якщо держава не виплачує таку винагороду, жінка може спробувати захистити свої права в суді, звернувшись з позовом про зобов'язання вчинити дії.

Марина КОТОК, юрист

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ЩЕ РАЗ ПРО ТІ Ж ГРАБЛІ

Дарій СВІТЛИЙ, політолог

Процитуємо декілька абзаців зі шкільного підручника з історії України:

"Призначений більшовиками новий верховний головнокомандуючий прапорщик М.Криленко заборонив українським частинам Північного і Західного фронтів пересуватися в Україну і не дозволив об'єднати Південно-Західний і Румунський фронти у єдиний Український фронт. Назріла відкрита війна між УНР і радянською Росією.

4 грудня Криленко по радіотелеграфу передав у Київ підписану В.Леніним і Л.Троцьким телеграму з ультиматумом Раднаркому Центральній Раді…Центральна Рада звинувачувалася у тому, що вона відмовляється негайно скликати крайовий з'їзд українських Рад (це були в основному Ради п'ятої колони московської імперії в Україні. – **Авт.**) і не визнає радянської влади в Україні (тобто московсько-імперської влади в Україні. – **Авт.**)…

Раднарком висунув чотири ультимативні вимоги до Центральної ради. По-перше, відмовитися від спроб дезорганізації загального фронту (йшлося про утворення Українського фронту). По-друге, не пропускати військових частин з фронту на Дон або в інші райони з ворожими йому урядами. По-третє, пропускати революційні (тобто більшовицькі) війська на Південний фронт. По-четверте, припинити роззброєння радянських полків і червоногвардійців в Україні (в сумі цих вимог прочитується одна вимога – УНР повинна самоліквідуватися. – **Авт.**). "Телеграма закінчувалася прямою погрозою: в разі неприйняття цих вимог протягом 48 годин Раднарком вважатиме Центральну Раду "в стані відкритої війни проти радянської влади в Росії і на Україні (у ті буремні дні 1917 р. в українських керманичів вистачило розуму відкинути вимоги московсько-імперських нацистів щодо подальшого утримання в московському підданстві українського народу. – **Авт.**)".

Перенесемося тепер в сьогодення і процитуємо в оригіналі:

"…считает Затулин, Россия должна приложить максимум усилий и получить от Украины определенные гарантии. А именно: официальное провозглашение и законодательное закрепление нейтрального внеблокового статуса Украины, конституционное оформление федеративного государственного устройства Украины, придание русскому языку, наряду с украинским, статуса государственного, сохранение православного русско-украинского единства в лоне Московского Патриархата. Кроме того, в частности, с политической сцены должны уйти "откровенно антироссийские политики и силы" и должны быть прекращены "попытки реабилитации в истории предателей российско-украинского единства, героизации активистов ОУН-УПА и других нацистских пособников (тут московський нацист Затулін має на увазі Москвою обзбріханих патріотів України, які воювали проти німецького нацизму так само як і проти московського, але замовчує "предатєлей" українського народу – "пособніков" московського нацизму. – **Авт.**).

"Если мы приходим к тому, что всех гарантий, которые я назвал, как цель российской политики на Украине, мы достичь не можем, то вне зависимости от того, кто будет дальше сидеть в президиуме, кто из нас будет в парламенте, кто в Министерстве иностранных дел, я готов…положить руку на отсечение, что в Российской Федерации придут к выводу, что совсем не обязательно Украина должна сохраняться как государство в интересах российской политики (тут Затулін злодійкувато спотворює правду, бо нинішня обскубана московська імперія де-факто не є федерацією, і імперська метрополія разом з ідеологічно-кагебістським утворенням під вивіскою "московського патріархату" силою зброї утримують у московському підданстві загарбані землі та поневолені народи на них; і зрозуміло волає видатний український поет і державний діяч Дмитро Павличко до народів усього світу, а найперше – до європейських народів рядками вірша:

ЗА ВАШІ ВОЛЬНОСТІ СВЯТІ
ЧЕЧНЯ ВМИРАЄ НА ХРЕСТІ!,

а не лише ж Чечня, вмирають інші народи зі своїми мовами в московському поневоленні, але світ, і Європа особливо, поки що не далекоглядні та глухуваті до святої правди, на жаль! – **Авт.**)".

Тільки сліпий і глухонімий не бачить, не чує і мовчить про те, що Затулін проголошує не просто аналогічний ленінсько-троцькістському ультиматум Українській державі тепер, а відверто оголошує справжню нацистську програму імперської Москви, яка (програма) вперто здійснюється правлячою імперською верхівкою.

Закінчення на 8-й стор.

ВИДАТНІ УКРАЇНЦІ

"ОХ, СОЛОВІЮ..."

115-річчю від дня народження Ярослава Барнича присвячується

30 вересня цього року, напередодні дня музики та дня працівників освіти, світова музична громадськість відзначала 115-ту річницю від дня народження українського композитора, диригента, педагога, музично-громадського діяча Ярослава Барнича (1896–1967), автора славнозвісних оперет "Дівча з Маслосоюзу", "Шаріка", "Пригоди в Черчі", "Гуцулка Ксеня", популярних пісень-танго "Чи тямиш?", "Ох, соловію", "Ще раз", "Львів", "В Стрийському парку", "Гуцулка Ксеня" та ін.

У Дрогобичі до цієї дати було приурочено доволі непересічну подію: в приміщенні Головної пошти урочисто представлено та погашено ювілейний конверт з листівкою – "До 115-річчя від дня народження Ярослава Барнича. Дрогобич. 30.09.2011." Ініціював дану презентацію доктор філософії, завідувач кафедри музикознавства та фортепіано Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка, член Національної Спілки композиторів України Людомир Філоненко, автор першої монографії про Ярослава Барнича (Ярослав Барнич: науково-популярний нарис про життя та творчість. – Дрогобич: Відродження, 1999. – 151 с.)

Ярослав Барнич народився в селі Балинцях поблизу Коломиї. Навчався у коломийській гімназії, успішно закінчив Вищий музичний інститут ім. М.Лисенка у Львові, навчаючись паралельно в Берліні, де поглиблював знання з диригування на курсах "Стерншес консерваторіум" у класі професора Вільгельма Гросса. Плідною була праця композитора у Львові на початку 20-х рр. ХХ ст. Він вперше здійснив на сцені постановку опери "Відьма" (1922) й "Бабський бунт" (1923) Я.Ярославенка, а з досвідченим режисером Й.Стадником поставив "Запорожця за Дунаєм", "Катерину" та "Наталку Полтавку". Згодом працював викладачем музики в учительській семінарії Рідної школи в Самборі, організував тут філію Вищого музичного інституту ім. М.Лисенка.

Тривалий час Ярослав Барнич жив і працював у Станіславові (1929–1941), від 1941 року до 1944-го він – диригент Львівського оперного театру. Життєві обставини змусили митця покинути рідну землю. Опинившись в Німеччині (1944–1949), а згодом і в США, Ярослав Барнич активно працював на музичній ниві і в якості композитора та диригента пропагував та репрезентував світові українське мистецтво. Так, у 1950-56 рр. в містах Канади та США з успіхом йшли поновлені оперети "Шаріка" і "Гуцулка Ксеня" (партитури були втрачені під час еміграції до Німеччини). Згодом "Гуцулку Ксеню" знято на фільм і показано в усіх українських осередках Північної Америки. 8 липня 1961 року міська управа Вінніпегу присуджує Я.Барничеві звання Почесного Громадянина міста, а 23 квітня 1966 року митцеві було вручено почесну "Золоту батуту".

У середині 1990-х років, коли Україна виборола незалежність, донька композитора п. Ірина Барнич-Дубас змогла передати лібрето і клавіри оперет "Шаріка" і "Гуцулка Ксеня" на Батьківщину Ярослава Барнича. Народний артист України, Лауреат Державної премії ім. Тараса Шевченка Федір Стригун поставив на сцені Львівського музично-драматичного театру ім. Марії Заньковецької оперету "Шаріка", прем'єра якої з великим успіхом відбулась 25 листопада 1995 року, а від 26 липня 1997 року з неменшим успіхом виконується "Гуцулка Ксеня".

Людомир Філоненко є одним із перших, хто протягом двох десятиліть досліджує і виносить на суд громади відомості про життєвий шлях та творчість Ярослава Барнича. Враховуючи те, що більш як за півстоліття (з 40-х по 90-ті рр. ХХ ст.) в Україні було знищено або втрачено усю мистецьку спадщину композитора, досліднику доводилося невеличкими часточками збирати інформацію в рукописах, друкованих джерелах, світлинах. З-під пера науковця вийшла велика кількість публікацій про композитора. Вагомим внеском у просвітницькій діяльності з проблем української музичної культури, і , зокрема, постаті Ярослава Барнича є участь у документальних і телевізійних фільмах, створення записів на аудіо– та CD дисках, інтерв'ю на радіо і телебаченні (Київ, 1992; 1994; 1996; Луцьк, 1994; Дрогобич, 1999). Окрім згаданої монографії, світ побачили такі видання: "Вибрані твори" Ярослава Барнича (Дрогобич: Коло, 2004), "Дитячі твори для фортепіано" (Дрогобич: Коло, 2007) та їх перевидання у 2011 (Дрогобич: "Посвіт").

Отже, презентація ювілейного конверта – це ще один крок до визнання імені Ярослава Барнича на його Батьківщині, своєрідний міст, що долає часові та просторові межі, символ єдності митців. Адже конверт із листівкою-віршем пам'яті Ярослава Барнича, написаного Петром Коржем, розлетівся теренами України та далеко за її межами (понад 170 адрес): Балинці, Коломия, Снятин, Дрогобич, Львів, Ужгород, Чернівці, Івано-Франківськ, Луцьк, Київ, Севастополь, Євпаторія, Петропавловськ-Камчатський, Мюнхен, Лондон, Літс, Нью-Йорк, Клівленд, Філадельфія, Чікаго, Монреаль, Торонто та ін.

Особлива подяка організаторів видавництву "Швидкодрук" в особах Сергія Новожилова та Івана Миськіва, відомому філокартистку Романові Русевичу, начальнику ЦПЗ №3 Ользі Лужецькій та начальнику відділення поштового зв'язку Галині Добош, а також Дмитру Матійчуку за якісні та професійно надані послуги.

Наталія СТОРОНСЬКА,
концертмейстер кафедри народних музичних інструментів та вокалу Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка

ЩЕ РАЗ ПРО ТІ Ж ГРАБЛІ

А "письменники – імперські підсвинки", готуючи імперську рать до силового знищення України і українства, змальовують приємні для них картинки, як ось, наприклад:

"За допомогою миротворчого контингенту" НАТО, під прикриттям американської авіації та бронетехніки західноукраїнський каратель з тризубом на погонах починає винищувати російськомовне населення, стираючи з лиця землі цілі міста. Все Лівобережжя, Крим і Новоросія піднімаються проти окупантів. Росія допомагає бійцям Опору новітнім озброєнням, добровольцями і військовими радниками (яка московська милість; на відміну від ленінсько-троцькістської московсько-імперської нацистської збройної агресії проти УНР у грудні 1917 р., змальовується нібито громадянська війна в Україні, а далека від України Московія діє як в Іспанії в 1936 р. – **Авт.**)… Вони зламають проклятий бандерівський тризуб! Вони покажуть натовським "яструбам" кузькіну мать! Поле битви – Україна! Це наш останній і рішучий бій (ну хто ж вам, московити, повірить, що це останній бій; як же можна без відродження "Варшавського Договору" та виходу на береги Атлантики, ви "шо", з глузду з'їхали, чи впевнені, що з глузду з'їхав світ!? – **Авт.**)".

Тези від московсько-імперського сьогодення цитовано тут за книгою Олега Романчука "У пошуках універсуму", Львів "УНІВЕРСУМ", 2011.

При чому тут знову граблі?!

Те, що українська влада наступила в 1991 р. на ті ж граблі (знову повіривши в можливість демократизації Росії), що й Центральна Рада в 1917 р., свідомим українцям було зрозуміло ще тоді (але обмаль свідомих!).

Але чому досвідчена Європа та й уся геополітична сила демократичного Заходу топчеться по криваво-колючих зубках тих же граблів?..

Закінчення. Початок на 7-й стор.

Дарій СВІТЛИЙ,
політолог

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

Минає 40 днів, як у рідному Старому Селі Жидачівського району Львівщини 9 вересня 2011 року після довготривалої тяжкої недуги перестало битися зболене серце і на 87-му році відійшов у вічність славної пам'яті друг Йосип Костельний, син Василя.

Він народився 27 березня 1925 року і після успішного закінчення 1939 року сільської школи став добрим помічником у хліборобській праці своїм патріотичним батькам, які навчили його любити рідну українську землю і Україну. Його батько був учасником національно-визвольної боротьби 1918–1920 років, воював у Січовому Стрілецтві і в Українській Галицькій Армії. Помер 1944 року.

Йосип був гідним послідовником свого батька. У 1939 році, будучи активним членом Хліборобського Вишколу Молоді (ХВМ), він вступає у ряди Юнацтва ОУН і стає вірним помічником станичного Євстахія Салія (маминого брата), після більшовицького арешту якого разом з двома братами в числі десяти інших патріотів, друг Йосип стає станичним і залучає до Юнацтва ОУН багатьох своїх друзів. Він активно веде підпільну роботу, часто привозить зі Стрия підпільну літературу, готується до боротьби з німецькими окупантами. 1944 року став у ряди теренової боївки УПА під керівництвом "Зимнього". У жовтні того ж року на переправі через Дністер біля села Журавенка разом з родичем і другом Семеном Салієм потрапив у засідку НКВД. Їх двох катували на місці, повезли до Букачевиць, звідти до Станіслава, потім повезли до свого району – до Журавного, відтак до Стрийської тюрми. Там його страшно і довго катували, а у квітні 1945 року військовий трибунал засудив до смертної кари, але після пересуду йому залишили 10 років каторги і 5 років заслання.

Присуджений термін відбував рік у бухті Находка, потім 6 років на Чукотці, а решту – на Колимі.

У вересні 1953 році приїхав на спецпоселення до м.Омськ, куди на вічне спецпоселення у 1947 року була вислана мама і молодший брат Дмитро. У Омську пішов працювати на шинний завод. Одружився з краянкою (з Жидачівського району) Софією – репресованою спецпереселенкою. 1954 року народилась донечка Надійка, у 1958 році – синочок Василько. Мешкали усі разом з мамою і братом у одній барачній кімнаті 16 м^2. На початку 1959 року дозволили повернутись в Україну. Хату їм не віддавали, тимчасово мешкали у рідних. Почались неймовірні проблеми з працевлаштуванням і пропискою, через що брат Дмитро після одруження змушений був поїхати до Красноярська.

Коли почалась Горбачовська перебудова, Йосип розпочав боротьбу за ремонт і відкриття сільської церкви, весною 1990 року організував молодь села для побудови символічної Стрілецької могили, став організатором Руху, потім – Товариства політв'язнів та репресованих, Братства ОУН-УПА, Конгресу Українських Націоналістів. У 1997 році на своїм городі біля дороги побудував пам'ятник репресованим односельчанам.

Користувався заслуженим авторитетом і повагою односельчан та районних керівників громадських товариств та організацій.

Поховали друга Йосипа на Старосільській Церковній горі, на цвинтарі біля церкви, 10 вересня 2011 року за участю греко-католицького сільського священика. Рідна українська земля прийняла його в свої обійми.

Залишив у смутку вірну дружину Софію, своїх гарних послідовників: доньку Надію, синів Василя та Михайла, онуків Андрія, Юрія, Богдана, Романа, Олесю, Оксану, які продовжать справу батька і дідуся. Разом з ними сумує 90-річна сестра Меланія з сином Василем, онуками та правнуками та 83-річний брат Дмитро з дружиною Ганною, доньками та онуками.

Вічна йому пам'ять!

Хай рідна земля буде йому пухом! Слава Україні! Героям слава!

Дмитро КОСТЕЛЬНИЙ,
голова Чернівецького Товариства політв'язнів та репресованих,
член Чернівецького обласного проводу КУН

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9